

مشکلات مشخص بومی سیرجان چیست و برای ارتقا فرهنگ درست رانندگی چه می توان کرد؟

با حلوا حلوا گفتن که دهان شیرین نمی شود و هیچی هم درست نمی شود. فرهنگ با کار میدانی نهادینه می شود نه با پشت میز نشینی و ساعت کاری پر کردن و روزمرگی.

حالا خیابانی که تردد کمتری دارد، یک پارک دوبل به جایی بر نمی خورد! این عین جمله ی رییس پیشین راهنمایی و رانندگی سیرجان بود.

همین یک جمله را اگر فرمول رانندگی کنیم و بخواهیم با آن پاسخ این سوال را بدهیم که چرا در سیرجان وضع فرهنگ رانندگی و رعایت قوانین آن برای مردم به این جای باریک و تاریک کشیده، جوابمان را گرفته ایم.

ماجرای همان ضرب المثل نمک است و نمک زدایی.

واقعیت این است که اگر کمی از لاک خودمان بیرون بیاوریم و کمی از مرکز شهر به اطرافش هم دقت کنیم، متوجه می شویم که سیرجان خیلی وقت است از لحاظ رانندگی به حال خودش رها شده.

شاید خواننده ی این متن با خودش بگوید: «ای بابا حالا تو چه شهروندی هستی که دلت برای برگ جریمه تنگ شده؟»

راستش سال هاست که از کنار این طور حرف هایی هم ساده گذشته ایم و خندیده ایم. چون هیچگاه باور نداشته ایم که رعایت قوانین راهنمایی و رانندگی در نهایتش نه به نفع دیگری که به نفع خود ماست. به نفع ما تک تک افراد جامعه.

ما در این سال ها عادت کرده ایم اسم پا گذاشتن روی گاز و رد شدن از چراغ زرد و قرمز چهارراه ها را بگذاریم دست فرمون. اسم پارک کردن های دوبله و سوبله را بگذاریم «کار واجب داشتن» حتی اگر دو قدم آن طرف تر از جایی که ما قصد پیاده شدن داریم هم جا برای پارک کردن خالی باشد! حتی اگر با وسط خیابان توقف کردن ما ترافیک سنگینی پشت سرمان ایجاد شود یا حتی اگر کسی که پیش از ما در گوشه ی خیابان پارک کرده، قصد رفتن داشته باشد و ما راهش را بسته باشیم. برای فرهنگی که هنوز شهری نشده و شخصیت خودخواه تک تک ما چه اهمیتی دارد، مزاحمت برای دیگری؟ عادت کرده ایم اسم راه ندادن به دیگری ئی که حق تقدم هم داشته را بگذاریم زرنگی و در این کار آن قدر افراط کنیم که حتی با دیدن یک مادر و بوهاش در حال گذر از عرض خیابان هم باز ترجیح مان این است که پای مان را روی گاز فشار بدهیم!

حتا اگر بارها شاهد تصادفات سرچهارراه ها و در دسرهای مالی بعدی اش باشیم یا اخبار خسارت های جانی ناشی از رعایت نکردن قوانین راهنمایی و رانندگی را شنیده باشیم ولی باز تو گویی نرود میخ آهنین در سنگ. باز هم انگار خیابان حیاط خانه ی شخصی مان باشد. هر جا خواستیم می رانیم، توقف می کنیم یا دستی می کشیم. هیچ کس هم نبوده به ما بگوید خرتان به چند است.

فرهنگ رانندگی مردم سیرجان ایراد دارد. درست است. اما عجالتا و در کوتاه مدت تا نظارت قانون و جریمه سنگین نباشد، از تخلفات کاسته نمی شود.

همین موارد دست به دست هم داد تا ترافیک مدارس در سال های اخیر بیشتر از پیش شود.

وضع وقتی بدتر می شود که متوجه فرهنگ بد ما سیرجانی ها در پارک کردن خودرو هم باشیم. این بد پارک کردن ها را همه جا مثلا برای خرید کردن هم داریم اما در موقع تعطیلی مدارس همین فرهنگ بد، گوژی بالا گوژ ترافیک می شود. یعنی افراد ماشینشان را وسط خیابان متوقف می کنند و منتظر می مانند فرزندشان از مدرسه بیاید بیرون! حتی حاضر نیستند کمی آن طرف تر از مدرسه پارک کنند و پیاده شوند و بیایند توی پیاده رو منتظر فرزندشان بایستند؟

اما آیا این میان مسئولان شهر باید دست روی دست بگذارند و تنها نظاره گر این مشکلات ترافیکی باشند؟

پس این میان نقش آموزش و پرورش به عنوان نهاد مدعی آموزش و تربیت چیست؟ مدارس کدام آموزش اثرگذار را برای تشویق استفاده از وسایل نقلیه عمومی به دانش موزان می دهند و یا کدام جلسه اولیا و مربیان یا حضور مسئولی از راهنمایی و رانندگی برای در میان گذاشتن این معضل برگزار شده است؟ یا مگر صدور یک ابلاغیه از سوی آموزش و پرورش و خطاب به مدارس در لزوم ثبت نام محله ای چقدر زحمت دارد؟

در محورها و چهاراه های پرتردد در مسیر مدرسه صرف حضور یک مامور راهنمایی و رانندگی بدون هیچ فعالیت خاصی و تنها نظاره گر بودن چرا وجود ندارد؟

خلافت مرده در شورای ترافیک

شورای ترافیک چرا تلاش نمی کند با تصمیمات قاطع تر و اثرگذارتری پا به گود حل چنین مشکلاتی بشود؟

آخر یک طرفه کردن خیابان ها و کوچه های منتهی به مدارس هم شد راه حل؟

شورای ترافیک چرا برای سرگشتگی عجیبی که مردم از انسداد خیابان های حفاری شده برای فاضلاب دچار شده اند هیچ برنامه و فعالیتی از خود بروز نمی دهد! و نسبت به زمان سنجی اینکه چه خیابانی چه ماه و فصلی کنده کاری و زیر و رو شود و حتی از معرفی یک مسیر جایگزین هم دریغ شده است کدام پیشنهاد بهسازی و اصلاح هندسی معابر از طرف شورای ترافیک به شهرداری سیرجان داده شده و یا راه اندازی کدام مسیر دوچرخه به شهرداری پیشنهاد داده شده یا کدام اتوبوس خط واحد در محورهای شرق به غرب و شمال به جنوب و به عکس مختص دانش آموزان شهر ما مشخص گشته و به اطلاع مدارس و والدین گذاشته شده است؟

شیوه رانندگی و ترافیک در همه جای دنیا یکی از شاخصه های مهم برای رتبه بندی فرهنگ عمومی و حتی فرهنگ ملی هر کشور و شهری به حساب می آید.

اینکه رانندگان چقدر به حق تقدم عابران پیاده و خودروهای امدادی و پلیس اهمیت می دهند. خط کشی عابر پیاده تا چه اندازه روی کاهش سرعت خودروها تاثیر می گذارد و موارد متفاوتی مثل احترام به قوانین حتی در صورت خلوتی خیابان و چهارراه ها یا رانندگی نکردن در حالی که راننده ماده مخدری مصرف کرده و.. همه و همه در این شاخص مورد سنجش و ارزیابی قرار می گیرند.